

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
П'ята секція

РІШЕННЯ

Справа «Устименко проти України»
(Заява № 32053/13)

*У текст рішення 1 лютого 2016 року було внесено зміни
відповідно до правила 81 Регламенту Суду*

СТРАСБУРГ
29 жовтня 2015 року

ОСТАТОЧНЕ
29/01/2016

Автентичний переклад

*Це рішення набуло статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Його текст може підлягати редакційним виправленням.*

У справі «Устименко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Жозеп Касадеваль (<...>), Голова,
Ангеліка Нуссбергер (<...>),
Боштьян М. Зупанчич (<...>),
Ганна Юдківська (<...>),
Вінсент А. Де Гаetano (<...>),
Андре Потоцький ((<...>),
Алеш Пейхал (<...>), судді,
та Клаудія Вестердік (<...>), Секретар секції,

після обговорення за зачиненими дверима 6 жовтня 2015 року
постановляє таке рішення, що було ухвалено у той день;

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 32053/13), яку 3 травня 2013 року подав до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) громадянин України п. Костянтин Григорович Устименко (далі - заявник).

2. Інтереси заявника представляла пані О.М. Ащенко - юрист, яка практикує у м. Харкові. Уряд України (далі - Уряд) представляв його Уповноважений, на останніх етапах провадження - п. Б. Бабін з Міністерства юстиції України.

3. Заявник стверджував, що не був належним чином повідомлений про апеляційне провадження у його справі, та що поновлення строку на апеляційне оскарження та скасування остаточної постанови суду, винесеної на його користь, порушили принцип правової визначеності.

4. 17 грудня 2014 року про заяву було повідомлено Уряд.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявник народився у 1948 році і проживає у м. Дніпропетровську.

А. Провадження в адміністративних судах

6. 18 жовтня 2010 року заявник звернувся до Амур-Нижньодніпровського районного суду м. Дніпропетровська (далі - районний суд) з адміністративним позовом до Управління Пенсійного фонду України в Амур-Нижньодніпровському районі м. Дніпропетровська (далі - відповідач) про збільшення розміру його пенсії у зв'язку з тим, що середня заробітна плата у країні підвищилася (з моменту його виходу на пенсію).

7. 1 грудня 2010 року районний суд, розглянувши позов заявника в порядку скороченого адміністративного провадження, задовольнив його. У рішенні суду зазначалося, що його можна оскаржити в апеляційному порядку протягом десяти днів з моменту отримання його копії.

8. Відповідач отримав копію рішення 27 грудня 2010 року.

9. Відповідач подав до районного суду першу апеляційну скаргу 13 січня 2011 року та не просив поновити строк на оскарження.

10. 11 квітня 2011 року суддя Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду Н. повернула апеляційну скаргу відповідачеві на тій підставі, що її було подано з порушенням строку апеляційного оскарження і відповідач не пояснив причин подання апеляційної скарги з порушенням встановлених строків та не подав клопотання про поновлення строку оскарження. В ухвалі зазначалося, що вона може бути оскаржена до Вищого адміністративного суду України. Відповідач ухвалу не оскаржував.

11. 1 червня 2011 року районний суд за клопотанням заявника видав виконавчий лист, в якому підтверджувалося, що постанова суду вступила в законну силу 11 квітня 2011 року.

12. Відповідач виконав рішення суду і збільшив розмір пенсії заявника з 1 серпня 2011 року.

13. 17 червня 2011 року відповідач подав до районного суду нову апеляційну скаргу. Листами від 21 червня і 5 липня 2011 року районний суд передав до апеляційного суду матеріали справи разом з апеляційною скаргою та її копією для заявника. У матеріалах справи відсутні будь-які відомості щодо подальших заходів з цього питання.

14. 15 серпня 2011 року відповідач подав до апеляційного суду третю апеляційну скаргу разом з клопотанням про поновлення строку апеляційного оскарження. В якості підстави для такого клопотання відповідач наводив те, що він «оскаржує ... постанову» районного суду з 31 грудня 2010 року.

15. 26 жовтня 2011 року суддя апеляційного суду Н. призначила дату судового засідання, на якому мало розглядатися питання щодо поновлення строку апеляційного оскарження, - на 26 січня 2012 року.

16. Згідно з повістками від 26 жовтня 2011¹ року, адресованими заявнику та відповідачу, їх було викликано на засідання апеляційного суду 26 січня 2012 року, під час якого суд мав розглянути клопотання заявника про поновлення строку оскарження. У повістках містилося попередження про те, що неявка у судове засідання не перешкоджає судовому розгляду справи.

¹ Виправлено 01 лютого 2016 року: в попередній редакції було зазначено «26 жовтня 2012».

17. З матеріалів справи випливає, що у період з 26 жовтня 2011 року по 26 січня 2012 року жодних інших документів до них не додавалося.

18. 26 січня 2012 року колегія суддів Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду (далі - апеляційний суд) під головуванням судді Н. поновила строк оскарження, зазначивши, що відповідач пропустив строк «з поважних причин». Апеляційний суд виклав хронологію подій у справі у період з 1 грудня 2010 року по 15 серпня 2011 року, встановив, що першу апеляційну скаргу було подано з порушенням встановленого строку, а саме 13 січня 2011 року, та зауважив, що відповідач подав клопотання про поновлення строку оскарження, оскільки отримав копію постанови суду лише після його закінчення.

19. 27 січня 2012 року суддя апеляційного суду Н. ухвалила відкрити апеляційне провадження, надіслати сторонам копію відповідної ухвали, надіслати заявникові копію

апеляційної скарги та запропонувати йому надати свої заперечення.

20. Згідно з повістками заявнику та відповідачу від 30 січня 2012 року їх було викликано на засідання апеляційного суду 13 червня 2012 року, на якому суд мав розглянути апеляційну скаргу. У повістках також містилося попередження, що неявка у судове засідання не перешкоджає розгляду справи апеляційним судом.

21. 13 червня 2012 року апеляційний суд скасував постанову від 1 грудня 2010 року та відмовив у задоволенні позовних вимог заявника, постановивши, що суд першої інстанції допустив невірне застосування пенсійного законодавства.

22. 27 листопада 2012 року відповідач надіслав заявникові лист з повідомленням про те, що його пенсію було зменшено відповідно до постанови Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 13 червня 2012 року.

В. Кримінальне розслідування

23. 12 грудня 2012 року заявник звернувся до прокуратури Амур-Нижньодніпровського району м. Дніпропетровська із заявою, стверджуючи про те, що суддя Н. навмисно не повідомила його про апеляційне провадження.

24. 29 грудня 2012 року прокуратура внесла до Єдиного державного реєстру досудових розслідувань запис та відкрила провадження за підозрою у постановленні завідомо несправедливого судового рішення та невиконанні судового рішення.

25. 17 травня 2013 року прокуратурою було винесено постанову про закриття кримінального провадження за скаргою заявника. Прокуратура встановила, зокрема, що відповідач відправив первинну апеляційну скаргу на постанову від 1 грудня 2010 року 31 грудня 2010 року, тобто в межах відповідного строку. Що стосується тверджень заявника про те, що його не було повідомлено про відкриття апеляційного провадження, прокуратура зазначила, що у матеріалах справи містяться копії судових повісток від 26 жовтня 2012 року та 30 січня 2012 року.

26. 21 травня 2013 року районний суд, а 27 травня 2013 року апеляційний суд Дніпропетровської області залишили постанову прокуратури без змін.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року

27. Статтею 102 Кодексу передбачено, що процесуальний строк може бути поновлений судом за клопотанням особи, яка бере участь у справі, якщо суд встановить, що його було пропущено з поважних причин. Питання про поновлення пропущеного строку може на розсуд суду вирішуватися в порядку письмового провадження або під час судового засідання. Неприбуття у судове засідання осіб, які були належним чином повідомлені, не перешкоджає розгляду клопотання.

28. Статтею 183-2 Кодексу передбачено, зокрема, що розгляд позовних вимог щодо пенсійних і соціальних виплат здійснюється у порядку скороченого провадження без виклику сторін. Копії постанови суду першої інстанції надсилаються сторонам рекомендованим листом не пізніше наступного дня після її ухвалення. Постанова може бути оскаржена сторонами в апеляційному порядку. Рішення суду апеляційної інстанції є остаточним.

29. Статтею 186 Кодексу передбачено, що апеляційна скарга на постанову суду першої інстанції подається протягом десяти днів з дня її проголошення. У разі, якщо суд вирішує підготувати повний текст постанови після оголошення лише її резолютивної частини, або якщо постанова ухвалюється у порядку письмового провадження, апеляційна скарга подається протягом десяти днів з дня отримання особою, яка подає апеляційну скаргу, копії такої постанови.

30. На час подій частина 3 статті 189 Кодексу передбачала, що суддя-доповідач повинен повернути скаргу, подану з порушенням строку оскарження, якщо особа, яка її подала, не заявила клопотання про поновлення такого строку.

31. Статтею 197 Кодексу передбачено, що суд апеляційної інстанції може розглянути справу в порядку письмового провадження за наявними у справі матеріалами, якщо справа стосується соціальних пільг або пенсійних виплат, та оскаржуване рішення було прийняте судом першої інстанції в порядку скороченого провадження.

32. На час подій статті 189 і 190 Кодексу передбачали, що усі нові справи, що надходять до апеляційного суду, передаються судді-доповідачу. Після відкриття апеляційного провадження суддя-доповідач протягом десяти днів мав надіслати копію відповідної ухвали разом з копією апеляційної скарги особам, які беруть участь у справі, і встановити строк подання заперечення на апеляційну скаргу.

33. Статтею 191 Кодексу передбачено, що інші особи, які беруть участь у справі, мають право подати до адміністративного суду апеляційної інстанції заперечення на апеляційну скаргу протягом встановленого судом апеляційної інстанції строку.

34. Частиною 2 статті 211 Кодексу передбачено, що ухвали суду першої інстанції після їх перегляду в апеляційному порядку, а також ухвали суду апеляційної інстанції можуть бути оскаржені до Вищого адміністративного суду України, якщо вони перешкоджають подальшому провадженню у справі. Заперечення проти інших ухвал можуть бути включені до касаційної скарги на судові рішення, ухвалені за наслідками апеляційного провадження.

35. Згідно зі статтею 254 Кодексу рішення суду першої інстанції набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги судові рішення набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті апеляційного провадження або набрання законної сили рішенням за наслідками апеляційного провадження.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

36. Заявник скаржився на те, що відновлення провадження та скасування постанови, яку було ухвалено на його користь 1 грудня 2010 року і яка набрала законної сили, порушили принцип правової визначеності, а також що в апеляційному провадженні було порушено принцип рівності сторін. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції, який передбачає таке:

«Кожен має право на справедливий ... розгляд його справи ... судом, ... який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...».

A. Прийнятність

1. Доводи сторін

37. Уряд доводив, що факт повідомлення заявника про апеляційне провадження підтверджувався повістками від 26 жовтня 2011² року та 30 січня 2012 року, наявними у матеріалах справи. Уряд не міг надати будь-які докази на підтвердження факту надсилання зазначених повісток, оскільки відповідно до чинних нормативно-правових актів термін зберігання реєстрів на відправлену кореспонденцію становить один рік, а строки зберігання підтверджуючих документів щодо зазначених повісток закінчилися 26 жовтня 2012 року та 30 січня 2013 року відповідно. Більше того, прокуратура, до якої скаржився заявник, перевірила обставини, за яких апеляційним судом було постановлено рішення. Прокуратурою було встановлено, що відповідач пропустив строк подання апеляційної скарги, оскільки отримав копію постанови з певною затримкою, а тому в апеляційного суду були поважні причини поновити строк оскарження. Прокуратурою також було встановлено наявність у матеріалах справи повісток на адресу заявника з копіями апеляційної скарги відповідача. Національні суди погодились з цими висновками прокуратури. Відповідно Уряд доводив, що національні органи влади уважно розглянули скаргу заявника та встановили, що наведені заявником факти не відповідають дійсності. З огляду на зазначені вище доводи, Уряд вважав скаргу заявника повністю необґрунтованою.

² Виправлено 01 лютого 2016 року: в попередній редакції було зазначено «26 жовтня».

38. Стосовно дотримання принципу рівності сторін заявник у своїй заяві доводив, що після 1 червня 2011 року він не отримував жодного повідомлення про провадження в апеляційному суді та вперше дізнався про провадження за другою апеляційною заявою відповідача з листа відповідача від 27 листопада 2012 року, у якому повідомлялось про зменшення розміру його пенсії. У своїх зауваженнях у відповідь на зауваження Уряду заявник стверджував, що копію апеляційної скарги відповідача йому не було надіслано завчасно, а тому у нього не було достатньо часу для підготовки відповіді. Більше того, він стверджував, що повинен був сам готувати свої заяви до національних судів, оскільки не міг скористатися перевагами безоплатної правової допомоги. Стосовно відновлення провадження у його справі заявник зазначав, що рішення апеляційного суду про поновлення пропущеного строку оскарження було свавільним, а наведені у ньому підстави не відповідали причинам, які відповідач навів у своєму клопотанні про поновлення строку. Заявник наполягав на тому, що його заява не була явно необґрунтованою.

2. Оцінка Суду

(а) Скарги щодо провадження в апеляційному суді після поновлення строку оскарження

39. Суд повторює, що принцип рівності сторін вимагає надання кожній стороні розумної можливості представити свою справу за таких умов, які не ставлять його у явно гірше становище порівняно з протилежною стороною (див. рішення у справі «Dombo Beheer B.V. проти Нідерландів» (Dombo Beheer B.V. v. the Netherlands), від 27 жовтня 1993 року, п. 33, Series A № 274). Кожній стороні повинна бути надана можливість знати про зауваження або докази, надані іншою стороною, включаючи апеляційну скаргу, та надати власні зауваження з цього приводу (див. рішення у справі «Беер проти Австрії» (Beer v. Austria), заява № 30428/96, пп. 17-20, від 6 лютого 2001 року).

40. У зв'язку з цим Суд зауважує, що хоча заявник у своїй заяві стверджував, що після 1 червня 2011 року він не отримував жодного повідомлення про провадження в апеляційному суді та, зокрема, що йому не було надіслано копії апеляційної скарги відповідача, у своїх наступних зауваженнях заявник навпаки стверджував, що копію апеляційної скарги йому не було надіслано завчасно, і, відповідно, у нього не було достатньо часу для підготовки відповіді. З огляду на ці пізніші зауваження Суд доходить висновку, що заявник більше не стверджує, що він не отримував копії апеляційної скарги відповідача, а радше скаржить на те, що отримав м із запізненням. Проте він не уточнив, коли саме отримав копію апеляційної скарги та, відповідно, наскільки критичною була затримка. Відповідно його скарга у зв'язку з цим є цілком необґрунтованою.

41. Що стосується скарги заявника про те, що його не було повідомлено про засідання апеляційного суду після відновлення провадження у його справі, Суд зауважує, що з огляду на непослідовність аргументів заявника щодо того, чи отримав він копію апеляційної скарги відповідача, та якщо так, то коли, та враховуючи той факт, що на засіданні апеляційного суду були відсутні обидві сторони, заявник не подав обґрунтовану скаргу про те, що під час провадження в апеляційному суді його було поставлено у більш не вигідне становище порівняно з відповідачем. Якщо тлумачити скаргу заявника в контексті позбавлення його можливості надати свої аргументи щодо суті апеляційної скарги відповідача під час відкритого судового засідання апеляційного суду, Суд зауважує, що у справі заявника єдиним питанням, що розглядалося апеляційним судом, було питання стосовно тлумачення національного законодавства у сфері соціального забезпечення, а саме чи має пенсіонер право на збільшення розміру пенсії на підставі підвищення середньої заробітної плати у країні. Суд першої інстанції розтлумачив положення національного законодавства на користь заявника, а апеляційний суд - не на його користь. Коротко кажучи, у справі порушувалося суто правове і технічне питання, а не питання факту або оцінки доказів. Суд неодноразово постановляв, що такі спори стосовно пільг, які сплачуються відповідно до систем соціального забезпечення, є суто технічним, а тому їх краще розглядати в рамках письмової процедури, а не за допомогою усних слухань (див., наприклад, рішення у справах «Міллер проти Швеції» (Miller v. Sweeder), заява № 55853/00, п. 29, від 8 лютого 2005 року, та «Шулер-Цграгген проти Швейцарії» (Schuter-Zgraggen v. Switzerland), від 24 червня 1993 року, п. 58, Series A № 263). Справа заявника підпадає під цю ж категорію.

42. Отже, скарга заявника стосовно неповідомлення його національними судами про апеляційне провадження після відновлення провадження у його справі є явно необґрунтованою і має бути відхилена відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

(b) Скарга щодо відновлення провадження та скасування постанови суду

43. Щодо скарги заявника на відновлення провадження та скасування остаточної постанови суду на його користь Суд зазначає, що ця частина заяви порушує серйозні питання, які вимагають розгляду по суті. Отже, всупереч доводам Уряду, вона не є явно необґрунтованою у розумінні підпункту «а» пункту 3 статті 35 Конвенції та не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Тому вона має бути визнана прийнятною,

В. Суть

1. Доводи сторін

44. Заявник доводив, що рішення про поновлення строку оскарження було свавільним. Хоча відповідач стверджував, що строку оскарження було дотримано, апеляційний суд поновив строк оскарження на підставах, які відповідачем не висувалися. Більше того, хоча відповідач просив про поновлення строку оскарження, він не надав поштової квитанції, яка б підтвердила його твердження про те, що першу апеляційну скаргу було подано 31 грудня 2011 року. На думку заявника, це доводило, що саме апеляційний суд, а не відповідач намагався виправдати поновлення строку оскарження.

45. Уряд не надав жодних зауважень щодо суті цієї скарги.

2. Оцінка Суду

(а) Загальні принципи

46. Суд повторює, що право на справедливий судовий розгляд, гарантоване пунктом 1 статті 6 Конвенції, повинно тлумачитися у світлі Преамбули Конвенції, відповідна частина якої проголошує верховенство права спільною спадщиною Високих Договірних Сторін. Одним з основоположних аспектів верховенства права є принцип правової визначеності, яка передбачає дотримання принципу *res judicata*, тобто принципу остаточності рішення, згідно з яким жодна зі сторін не має права домагатися перегляду остаточного і обов'язкового рішення лише з метою повторного слухання справи і постановлення нового рішення. Відхід від цього принципу можливий лише тоді, коли він зумовлений особливими і непереборними обставинами (див. рішення у справі «Рябих проти Росії» (*Ryabukh v. Russia*), заява № 52854/99, пп. 51 і 52, ECHR 2003-X).

47. Суд постановив, що якщо звичайний строк оскарження поновлюється зі спливом значного періоду часу, таке рішення може порушити принцип правової визначеності. Хоча саме національним судам, перш за все, належить виносити рішення про поновлення строку оскарження, їх свобода розсуду не є необмеженою. Суди повинні обґрунтовувати відповідне рішення. У кожному випадку національні суди повинні встановити, чи виправдовують причини поновлення строку оскарження втручання у принцип *res judicata*, особливо коли національне законодавство не обмежує дискреційні повноваження судів стосовно часу або підстав для поновлення строків (див. рішення у справі «Пономарьов проти України» (*Ponomarev v. Ukraine*), заява № 3236/03, п. 41, від 3 квітня 2008 року).

(b) Застосування наведених вище принципів у цій справі

48. Суд перш за все зазначає, що, як і у згаданій справі «Пономарьов проти України» (*Ponomarev v. Ukraine*), у цій справі національне законодавство на час подій не обмежувало дискреційні повноваження судів щодо часу або підстав для поновлення пропущеного строку. Сама концепція «поважних причин», згідно з якою національні суди виправдали відновлення провадження у справі заявника, не є чіткою (див., *mutatis mutandis*, рішення у справах «Х. проти Бельгії» (*H. v. Belgium*), від 30 листопада 1987 року, п. 53, Series A № 127-B, та «Георгіадіс проти Греції» (*Georgiadis v. Greece*), від 29 травня 1997 року, п. 43, Reports of Judgments and Decisions 1997-III). За таких обставин для національних судів ще важливішим було вказати причини свого рішення про поновлення пропущеного строку і відновлення провадження у справі заявника.

49. Суд зауважує, що 11 квітня 2011 року апеляційний суд постановив, що апеляційну скаргу було подано 13 січня 2011 року, тобто з порушенням десятиденного строку. Відповідач цю ухвалу до Вищого адміністративного суду України не оскаржив. Відповідно до національного законодавства це означало, що постанова районного суду вступила в законну силу та підлягала виконанню, і відповідач виконав її, збільшивши розмір пенсії заявника (див. пункти 11 і 12).

50. У своєму клопотанні про поновлення пропущеного строку, поданому 15 серпня 2011 року, відповідач, як вбачається, доводив, що насправді строк оскарження пропущено не було, оскільки він «оскаржує ... постанову» районного суду з 31 грудня 2010 року, тобто апеляцію було подано в межах встановленого строку. Проте 26 січня 2012 року апеляційний суд дійшов висновку, що заяву було подано 13 січня 2012 року, тобто з порушенням строку. Тим не менш, апеляційний суд вирішив поновити строк оскарження, просто посилаючись, без надання будь-яких додаткових пояснень, на «поважні причини».

51. Згідно з твердженнями Уряду «поважними причинами», на які посилався апеляційний суд, була затримка в отриманні копії постанови районного суду. Проте Суд зазначає, що ані відповідач, ані апеляційний суд не навели цей факт в якості причини поновлення строку оскарження. У будь-якому разі зазначена причина не може вважатися такою, що має стосунок до рішення про поновлення пропущеного строку, оскільки згідно з національним законодавством строк оскарження відраховується з моменту фактичного отримання копії постанови особою, яка подає скаргу.

52. Іншими словами, опосередковано відхиливши єдину причину, наведену відповідачем у його клопотанні про поновлення пропущеного строку, апеляційний суд, тим не менш, задовольнив клопотання, не посилаючись при цьому на жодні конкретні обставини справи, і просто обмежився вказівкою на наявність у відповідача «поважних причин» для поновлення пропущеного строку оскарження. У світлі цих обставин Суд доходить висновку, що апеляційний суд поновив пропущений строк оскарження остаточної постанови суду, ухваленої на користь заявника, не вказавши чітких причин такого рішення.

53. Отже, національні суди, вирішивши поновити пропущений строк оскарження остаточної постанови у справі заявника без наведення відповідних причин та скасувавши в подальшому постанову суду, порушили принцип правової визначеності та право заявника на справедливий судовий розгляд за пунктом 1 статті 6 Конвенції.

54. Відповідно було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

55. Статтею 41 Конвенції передбачено:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

56. Заявник вимагав 5000 євро відшкодування моральної шкоди.

57. Уряд доводив, що ця вимога є необґрунтованою.

58. Суд вважає, що заявник зазнав моральної шкоди внаслідок встановленого порушення, яку не може бути компенсовано самою лише констатацією порушення. Враховуючи конкретні обставини справи та постановляючи рішення на засадах справедливості, як вимагається статтею 41 Конвенції, Суд присуджує заявникові 1000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові та інші витрати

59. Заявник також вимагав 850 євро компенсації судових та інших витрат, яких він зазнав під час провадження у Суді.

60. Уряд доводив, що ця вимога є необґрунтованою.

61. Відповідно до практики Суду заявник має право на компенсацію судових та інших витрат, лише якщо буде доведено, що такі витрати були фактичними і неминучими, а їхній розмір - обґрунтованим. Суд зазначає, що заявник не надав жодних підтверджуючих документів - таких як деталізовані квитанції або рахунки - на підтвердження своїх вимог (пункти 1 і 2 правила 60 Регламенту Суду). Відповідно Суд за цим пунктом не присуджує жодної компенсації.

С. Пеня

62. Суд вважає за належне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* прийнятною скаргу щодо відновлення провадження і скасування постанови від 1 грудня 2010 року, а решту скарг у заяві - неприйнятними.

2. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявникові 1000 (одна тисяча) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватись; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 29 жовтня 2015 року відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Секретар

Клаудія ВЕСТЕРДІК

Голова

Жозеп КАСАДЕВАЛЬ

Публікації документа

- **Офіційний вісник України** від 14.06.2016 — 2016 р., № 44, стор. 102, стаття 1636